

ZUZANA
ŠIROKÁ

Jablonové leto

*V tieni jablonového sadu
sa opäť prepletú osudy ľudí,
ktorých spojila minulosť, rodinné putá
aj starostlivo ukryvané tajomstvá.*

ZUZANA ŠIROKÁ

Jabloňové leto

IKAR

Zuzana Široká
JABLOŇOVÉ LETO

Text © 2026 by Zuzana Široká
Cover design © 2026 by Soňa Šedivá
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0701-7

*O matkách a dcérach,
o koreňoch, ktoré spájajú,
o stromoch, čo si pamätajú,
o miestach, ktoré liečia,
a ženách, ktoré vedia.*

OBSAH

SÓLA A SOLITÉRY

1	MATILDA	9
2	EDUARD	20
3	JÚLIA	25
4	ANTÓNIA	31
5	SIMONA	35
6	RUBY	45
7	MATILDA	48
8	EDUARD	61
9	RUBY	66
10	JÚLIA	69
11	SIMONA	73
12	ANTÓNIA	79
13	EDUARD	83
14	RUBY	87
15	MATILDA	96
16	JÚLIA	102
17	EDUARD	107
18	ANTÓNIA	112
19	MATILDA	122

DUETÁ A DUELY

20	SIMONA A RUBY	129
21	MATILDA A JÚLIA	142
22	MATILDA A EDUARD	147
23	ANTÓNIA A SIMONA	159
24	ANTÓNIA A MATILDA	171
25	JÚLIA A SIMONA	180
26	JÚLIA A RUBY	190
27	MATILDA A EDUARD	199
28	ANTÓNIA A RUBY	210

TRIÁ A TAJOMSTVÁ

29	MATILDA, SIMONA, JÚLIA	219
30	MATILDA, ANTÓNIA, SIMONA	227
31	MATILDA, EDUARD, SIMONA	234
32	JÚLIA, ANTÓNIA, RUBY	240
33	EDUARD, ANTÓNIA, SIMONA	248

KVARTETÁ A KRIŽOVATKY

34	EDUARD, MATILDA, RUBY, ANTÓNIA	263
35	MATILDA, EDUARD, ANTÓNIA, JÚLIA	272

ORCHESTER A OZVENY

279

SÓLA A SOLITÉRY

1

MATILDA

Štruktúra času sa rozsypala: z minút sa stali okamihy krátke ako život vo vesmíre, dlhé ako svetelný rok, chvejivé ako prvý krok, pominateľné ako lupene divých čerešní padajúce do hojdacej siete pod stromom. Pohľad do kalendára by potvrdil, čo jej starý, sošný strom za oknom naznačoval už niekoľko dní – uplynul rok. Od mája do mája, od Bonifáca po Pankráca, od kukučích zásnub po konvalinkové koncerty. Plus-mínus tristošesťdesiatpäť roztečených, mihotavých dní samoty-nesamoty v lesnom spoločenstve. Nastal čas vyletieť z hniezda do sveta. Aspoň nakrátko, inak na svojej lesnej čistine zapustí korene naveky. Prepletú sa s koreňovým systémom divej čerešne, hrabov, bukov a mladej smrečiny a už sa nikdy nepohne z miesta. Stane sa stromom, lesom, vesmírom.

„Prišiel čas. Vyberiem sa do sveta,“ oznámila Matilda mačaciemu triu rozjímajúcemu na slnkom vyhriatom kamennom múriku oddeľujúcom dvor od lesa. „Nemyslím tým nákup v supermarkete tesne pred zá-

verečnou, ale týždeň v meste. No dobre, tri dni. Alebo aspoň dva...“

Čo mali mačky na to povedať? Dávno vedeli, ako sa Matilda rozhodne. Vedeli všetko. Aj to, prečo sa pred rokom nadobro presťahovala do horskej chaty schovanej v jednej z hlbokých, vlhkých dolín Slovenského Raja, ďaleko od turistických chodníkov, ďaleko od všetkého a od všetkých. Aj to, prečo si slúbila, že sa najneskôr o rok vráti späť do civilizácie. Nie navždy, to už nikdy, len na skok, na niekoľko dní.

„Pôjdem v júni,“ oznámila mačkám, vtákom a odkvitajúcim púpavám. „V lete. Ubytujem sa v peknom hoteli, navštívim kaderníctvo, zopár galérií a minimálne dve divadelné predstavenia. Sadnem si do cukrárne v pešej zóne, objednám si kapučíno a nejaký vegánsky koláč a budem pozorovať ľudí. A zjdem aj do kníhkupectva nadýchať sa arómy kníh a papierovej mágie...“

Domček, domček, kto v tebe býva? Roklina, tôňa, skalnatá planina, kto všetko pri tebe prežíva? Kortúza, poniklec, šafran, močiarny kruštík – kto ho prvý nájde, dostane cukrík. Devätsil, chochlačka, čechračka – tak sa hrá horská skrývačka!

Jej otec rád vymýšľal lesné hry: šiškovú olympiádu či plšie safari. Poznal liany, na ktorých sa mohla hojdať ako Tarzan v džungli, aj skalné dutiny plné ospalých netopierích mláďat. Každé prázdniny, Vianoce či chrípkové obdobie trávili v Slovenskom Raji. Každý

piatok popoludní ich čakala päťhodinová cesta z Bratislavy do Raja – plaholčenie sa snehom a blatom alebo bujnou letnou vegetáciu od posledného kúska asfaltu v dedine po chatku. Ani drkotanie zubami v nevykúrenom zrube ich neodradilo od milovaného víkendového rituálu.

V lete sa prehŕňali kvetenou horských plání pátrajúc po orchideách, jazyčníku a pakoste. Brodili sa tienistými, chladnými roklinami, štverali na slnkom vyhriate vápencové bralá, hľadajúc fotogenické machorasty, lišaje, soldanelky a mesačnice. Zimy trávieli pri praskajúcom ohni, obložení papiermi a herbármi, fotografiami, atlasmi a výkresmi.

Jej otec Emil, docent na Katedre botaniky Univerzity Komenského, redigoval taxonomické príručky, písal skriptá, knihy a odborné štúdie pre časopis *Acta botanica Universitatis Comenianae*. Matilda zatiaľ čítala. Všetko. Od dievčenských románov z edície Čajka cez Zelenú knižnicu, časopisy pre ženy, mužov i pre kovoobrábačov až po otcove traktáty a klavírne partitúry. Schúlená na pohovke, zabalená do háčkovanej prikrývky, s mačkou na kolenách.

Presne ako dnes, o tridsať rokov neskôr. Starú prikrývku nahradila deka z Ikey a mačku jej pra-pra-pra-pra-pravnučka z rodu polodivých pruhovaných potvoriek. Vášeň pre písané slovo však Matilde zostala.

V drevenom zrube na hranici lesa nebolo vždy všetko ideálne – občas, práve uprostred treskúcej zimy, triesky v kozube nie a nie sa vznietiť a v miestnosti sa pod stropom kúdolili chuchvalce štipľavého dymu.

V auguste pravidelne vysychal prameň a raz v apríli sa mačka chytila do pytliackej pasce. Do perín sa nastáhovali červené mravce, do šalátu slimáky a pod strechu sršne, no aj tak to bol ich domov. Skutočnejší než ich trojizbový byt v paneláku na najväčšom sídlisku v hlavnom meste.

Dnes, po vyše tridsiatich rokoch, je drevený zrub Matildiným jediným skutočným domovom. Iba jej. A mačiek, samozrejme. Otca už dávno niet, katalogizuje endemity hore na nebesiach. Do domčeka, ktorý sa za tie desaťročia rozrástol a pribudli mu sklenené steny, veranda, vodovodná prípojka z neďalekej turistickej osady, elektrina a dokonca internet, nik okrem nej nemá prístup.

A nie, nie je to vždy ideálne. Z kozuba sa doteraz, keď lesy dusí tlaková níž, do izby valí štiplavý dym, v zime po trámoch behajú kuny a iní príslušníci lesnej fauny. Z komory sa strácajú potraviny, z kúpeľne tampóny a zo šnúry bielizeň. Nedávno sa jej milované, už oželené džínsy mihli v lese za pučiacim malinčím. Po bochníku slnečnicového chleba chladiacom sa na verande neostala ani omrvinka a z mačacieho kresla pod oknom bez stopy zmizol vankúš.

Explózia jarných farieb a vôní pomaly vyprchávala, bláznivé sýte farby sa rozpúšťali do letných akvarelov. Aróma prvej pokosenej trávy sa miešala s vôňou bielizeňe povievajúcej na šnúrach medzi stromami a buketom bazového sirupu šíriaceho sa z kuchynského

okna. Prišlo leto a s ním čas splniť si sľub a vydať sa na cestu.

„Dávajte na tú moju zlodějku pozor,“ nakázala Matilda mačkám a margarétam, keď nastal deň D a nazaj sa zberala do mesta. Večer predtým upiekla chlieb a navarila hrniec rizota so sušenými hríbkami. Kým nasadla do auta, vyložila pred dvere trojo diek a niekoľko uterákov, zubnú pastu a sprchový šampón. Ešte raz vystúpila z auta, odomkla a vrátila sa do domu po počítač, album s fotografiami z detstva a prvé vydanie *Červeného maku*.

Dom už nezamkla. Veci uložila na zadné sedadlo a prikryla šalom. Zaradila spiatočku a vyrazila. Divá čerešňa jej – ako neveste vychádzajúcej z kostola – zhodila pod kolesá mračno bielych lupeňov. Niektoré sa zachytili za stierače, povezie si ich so sebou do mesta a do sveta.

Vozievala so sebou všeličo: spomienky, vône, výčitky. Sedávali na sedadle spolujazdca a občas vychýlili automobil z dráhy.

Teraz sa viezla tak, ako sa vozievala kedysi, na konci jednej éry, nazvime ju pateticky bezstarostným detstvom, von z úzkej bočnej tiesňavy do Stratenskej doliny, cez obec, cez tunel a novou cestou popri Hnilci do mesta pod Tatrami. Vtedy mala desať rokov, tiež bol jún a konvalinky zvonili na poplach.

Jej otec Emil si bol istý, že objavil nový poddruh ponikleca slovenského. Rástol na slnkom rozmaznanej, južne exponovanej čistinke na vrchole bezmenného zlepenčového brala napravo od dominantnej

Ostrej skaly. Iba jeden jediný trs rozkvital dávno potom, ako na trávnatých stráňach uvoľnili opráchnuté fialové kalíšky iných poniklecov miesto drobučkým nažkám a ružiciam zamatových prízemných listov. Kvety Emilovho ponikleca – *Pulsatilla slavica Simoni?* – sa rozvili až v strede júna a potom zasa v septembri. Listy ostávali relatívne malé, s úkrojками do trinásť centimetrov.

Ani jeden zamatový chĺpok na trojlístkovom praslene, ani jedna včela hostiaca sa medzi peľnicami neunikla Emilovmu fotoaparátu. V jeseni nazbieral semienka a vysial ich na nové stanovisko, ale neujali sa. Keďže sa neodvážil vykopať dlhé korene a rastlinu rozdeliť, neostávalo mu nič iné, iba čakať, kým sa príroda sama rozhodne, či sa zvláštny kvet rozmnoží a rozšíri a bude pokračovať vo svojom vlastnom odchýlenom vegetačnom cykle, alebo uhynie ako evolučný nepodarok. Tak či onak, Emil bol odhodlaný svojím objektívom, skicárom a zápisníkom všetko zdokumentovať.

Aj keby mal vyliezť na zvetrané bralo ešte tisíckrát.
Chcel.

No už sa tak nestane.

V ten posledný raz, v nedeľu, dvadsiateho prvého júna 1992, nezliezol z brala po osvedčenej západnej stene, neopustil dolinu na svojej hrdzavejúcej nive a ani sa nevrátil za katedru do hlavného mesta.

Pršalo už od štvrtka, vytrvalý, mäkký záves z hmly a drobučkových kvapiek sa iba kedy-tedy rozhrnul a na obzore sformoval matnosivé, rozpité siluety smrekov

či končiarov brál. Vysoká júnová tráva aj statné byle žltohlavu poľahli pod jeho vlhkou ťarchou, papučky nasiakli Medardovými kvapkami.

„Obuj si gumáky a na vetrovku si prehod' príšiplášť!“ prikázal Emil Matilde. Otcov hlas tlmilo kľokotanie v odkvape a šumenie vodopádu valiaceho sa z verandy chránenej presahujúcou strechou do kaluží na dvore. „A nezabudni na kapučňu! Počkáš pod skalou, kým odfotím poniklec. Lupene z neho isto-iste opadali a vyzerajú ako kúsky špongie na riad, ale aj tak to chcem vidieť na vlastné oči.“ Emil si rukávom pulóvra utrel zarosené sklá okuliarov a natiahol si na hlavu kapučňu nepremokavej bundy.

Predierali sa kvapkajúcim, kľokotajúcim pralesom, otec vpredu, dcéra tesne za ním; držiac sa remeňa jeho fotobrašne, opatrne kládla nohy do mútnych mľaskajúcich kaluží, tvoriacich sa pod jeho gumákmi. O líca sa im obtierali mokré paprade visiace z brál naľavo od chodníka, ústa mali plné vody s arómou nedozretých jahôd a slov stratených v tropicky teplom lejaku. Povedia si ich ešte raz, v suchu a tichu otcovho auta raziaceho si cestu júnovou nocou nazad do Bratislavy. Emil povie: ‚Vyzerala si ako potkan vytiahnutý z automatickej práčky.‘ Matilda povie: ‚Lepšie mokrý potkan v práčke ako... usoplený Tarzan – a to si ty, hi-hi.‘ Emil povie: ‚Dávaj si pozor na jazyk, mladá dáma. Tarzana a potkana necháme v džungli a do Bratislavy si privezieme cisárovnú Sissi.‘ Matilda povie...

Nepovie.

Dlho nič nepovie. Takmer tridsať nasledujúcich hodín strávi schúlená pri otcovom dochrámanom chladným tele na úpäť poniklecového brala. Prestane pršať, z teplej, rozmočenej zeme sa k oblohe zdvihnú obláčiky otcovho posledného dychu, na okamih pomedzi ne prebleskne slnko, potom zapadne, oblaky sa rozplynú a na oblohu vyjdú trblietavé hviezdy... Antares. Artus. Atair. Vyblednú a znovu sa vynorí slnko, akoby sa nič nedialo, nič neudialo.

Napoludnie sa Matilda vyškriabe na skalú vedľa otcovho ponikleca, tuho zažmúri oči, zadrží dych a skočí do hlbiny...

Neskočí.

Z trávy na brale, teraz už opäť suchej a našuchorenej, na ňu vyčítavo zažmurká objektiv fotoaparátu... Kto by dal potom vyvolať otcov posledný film? Matilda zdvihla prístroj, poutierala ho od blata, z trsu cesnaku bledožltého vytiahla viečko a založila ho na objektiv. Odstúpila od okraja, ľahla si pod zakrpatenú borovicu, rozhodila ruky aj nohy a zaklonila hlavu do neprirodzeného uhla – v rovnakej polohe ležal otec pod skalou. Bolí to. Na otca nedovidela. A už ani necítila jeho prítomnosť. Dažďový opar a s ním aj otcov posledný výdych sa rozplynul dávno predtým, ako sa predĺžili tieň smrekov.

Zaryla prsty do tenkej vrstvy vlhkej zeme na brale. Pod nechty sa jej nabrali drobné vápencové kamienky, dlane jej popichali akési trne a možno mravce. Bolelo to. Prstami zovrela koreňový bal ponikleca, ťa-

hala a mykala, až kým niečo nepovolilo a neroztrhlo sa. Tak ti treba! Niekoľko ráz udrela vytrhnutou rastlinou o hrčovitý koreň borovice. Striebristé chĺpky sa zachveli v podvečernom slnku, akoby im bolo zima, akoby potláčali vzlyky.

Poniklec je prudko jedovatý, spomenula si na heslo v lexikóne – vytvára srdcové toxíny a oxytoxíny, spomaľuje tep a znižuje krvný tlak, jeho požitie vedie k hypotenzii a kóme. Zhúžvala poniklec a vložila si ho odhodlane do úst, no chlpaté listy a stonky sa vzpínali na jazyku, škriabali na ďasnách a na podnebí. Dusila sa a napínalo ju. S odporom bylinu vyplula.

Vložila fotoaparát do brašny a zliezla zo skaly. Vedela, kam má klásť nohy, aby sa nepošmykla. Mlčky sa rozlúčila s otcom. V očiach sa mu zrkadlilo zapadajúce slnko. No júnové dni sú dlhé. Do dediny dôjde ešte pred zotmením, hoci tu by sa nestratila ani poslepiačky. Nakrátko sa zastavila v chatke, naplnila mačacie misky a pod špinavé tričko si schovala dve básnické zbierky. Nepremokavú bundu stratila kdesi v lese, no ani si na ňu nespomenula.

Pokračovala ďalšie dva kilometre do miestneho pohostinstva v Stratenej. Na podstienku posedávali neoholení chlapi s pivom a cigaretami v rukách. Tí istí ako vždy. Nevšímala si ich, prešla cez zadymený výčap do chodby s toaletami a telefónnym automatom. Nemala mince, tak sa vrátila do výčapu a poprosila krčmára, aby zavolał záchranku. Hlas mala drsný, zastretý, no neprirodzene vysoký, akoby patrila niekomu inému.

Rozhodla sa, že ho bude používať, len keď to bude naozaj nevyhnutné. Napríklad keď bude opisovať cestu k otcovmu telu.

Krčmár ju usadil k lepkavému stolu v kúte, nalial jej ružovú limonádu a poslal akési decko po svoju ženu. Kým prišla sanitka, policajti a chlapi z dediny, Matilda prečítala obe knihy a jednu báseň sa naučila naspamäť. Slová na papieri jej povedali viac, než tie vyslovené.

PIESEŇ¹

Neplakali oči moje
vo dne ani v noci,
len zatvrdli a nespali
mnoho čiernych nocí.
Nezopli sa ruky moje,
pomoc neprosili,
len ovisli pozdĺž tela
bez vlády a sily.
Nezamrelo srdce moje
v zurážanej hrudi,
len sa vtiahlo do kútika,
keď tušilo ľudí.
Nekričali ústa moje
o velikej trýzni,
len sa ticho spytovali,
kde tie city zmizli.

¹ Pieseň (Maša Haľamová: Dar, 1928)

Cesta do Popradu jej ubehla príliš rýchlo. Matilda sa neponáhľala, s nohou na brzdomom pedáli elektrického Mini Aceman recitovala svoje obľúbené básne, až kým jej nevyschlo v hrdle. Siluety popradských panelákov a tatranských končiarov za čelným sklom naberali vyhranené kontúry, rad netrpezlivých, vytrubujúcich šoférov za jej autom rástol pri každej zákrute. Matilda zapla pravú smerovku a za tabuľou označujúcou začiatok mestského územia zabočila na rozšírený okraj vozovky. Zastala. Stiahla bočné okienko, vypustila spomienky aj komára, čo sa s ňou viezol už od Stratenej, a pozvala do auta nový deň a nové zážitky, z ktorých sa možno stanú vzácne spomienky. Ignorujúc agresívne gestá predbiehajúcich vodičov, siahla po fľaši s vodou. Dožičila si niekoľko hlbokých dúškov a sériu nádychov a výdychov. Pri nádychu počítat do štyroch, zadržať dych a počítat do sedem, pri výdychu do osem. Ešte raz. A ešte raz...

2

EDUARD

Ona hľadá jeho. On ju nehľadá. Ani jeho. Ani nikoho. Eduard si nehľadal partnerku ani partnera, ani nezáväzný flirt, spoločnosť na dovolenku či zvieratko z útulku. Nehľadal nikoho. Na život vo dvojici nemal čas, povahu ani odvahu. Vyhľadával však zoznamovacie inzeráty – tie klasické, riadkové, v seriózných tlačných periodikách. Krátke výkriky do tmy. Miniatúrne literárne útvary, dôkazy nezlomného optimizmu, prejavy zúfalstva a skratkovité potvrdenie demografických štatistík. Tešil sa, že ľudia veria v lásku. Veril, že tí, ktorí ešte stále čítajú mienkotvorné noviny a časopisy, nájdu spriaznené duše medzi ľuďmi, ktorí ešte stále čítajú mienkotvorné noviny a časopisy. Držal im palce. Páčilo sa mu nazerať cez plece ženám a mužom pokúšajúcim sa sformulovať svoje nádeje a túžby do troch šesťmilimetrových riadkov. Páčilo sa mu pozorovať srdcové záležitosti neznámych.

Eduard sa zaoberal srdcovými záležitosťami aj profesionálne. Jeho prácou bolo opravovať poškodené, pokazené, opotrebované srdcia. Rukami a skalpelom.

Darilo sa mu, mal renomé špičkového kardiochirurga a poznali ho nielen na Slovensku.

No žiaden lekár nie je všemocný a aj Eduard sa musel občas vyrovnávať s hranicami svojho remesla, talentu a prostriedkov, no i so stratou pacientov. Vtedy sa zavrel v lekárskej izbe, stiahol žalúzie, zvrtol kľúč v zámke a zo skrinky s číselným kódom vybral štôš obchytaných, pokrčených stránok vytrhnutých z novín a časopisov. Jeho tajná srdcová záležitosť: zoznamovacie inzeráty. Krátke texty vysádzané tým najdrobnejším čitateľným písmom sľubovali hory-doly a nádej na zahojenie zlomených, rozbitých srdc. Veril im.

V ten júnový deň dotĺklo pod Eduardovými rukami srdce čerstvého šesťdesiatnika. Vymieňali mu aortálnu chlopňu, no v druhej polovici štandardnej operácie došlo k nepredvídateľným komplikáciám s anestéziou a pacient im zomrel doslova pod rukami. Jeho družka, ktorej to Eduard musel oznámiť, ležala teraz upokojená sedatívami o niekoľko dverí ďalej. Pred operáciou sa mu pacient zdôveril, že ju pred necelým rokom spoznal cez inzerát v časopise a plánuje s ňou prežiť jeseň života.

Ktovie, či Eduard jej inzerát aj nečítal. Ak áno, istotne jeho podávateľke, tak ako všetkým ostatným, žičil šťastie.

Možno to bol tento:

Motýle v bruchu
ako začiatok pevného partnerstva
s možnosťou rozletu.

ZUZANA ŠIROKÁ

Atr., 56, 165/60 VŠ, živn. hľadá vtipného,
šarmantného a intel. JEHO.

Zn. Inachis io

Alebo niektorý z nasledujúcich:

Z času na čas

... a možno aj natrvalo. Ktorý pán X
(40+, min. 180 cm, Dr. al. Ing., bez záv.)
túži po horúcich hodinách s pani X
(41, blond, veľ. 36., uč. SŠ)?

Zn. Foto napovie

Už máš dosť samoty?

Život je krátky, užime si ho spolu!
Na prechádzkach, na dovolenkách,
pri spoločnom varení, v posteli aj v živote.
Som inteligentná, komunikatívna,
spoločenská, šarmantná a vraj ešte stále
vzhľadná romantička so záujmom
o zdravý životný štýl, cestovanie a jogu.
To, čo ponúkam, chcem aj dostať.
Patdesiatnickapetra@hotmail.com

Severanka s horúcou krvou
Očarujúca plnoštíhla vdova,
63 r., s dospelými, samost. deťmi
hľadá protipól. Nie do voza či do koča,
lež do záhradky pod horou.

ZA132691

Mr Big, here I am!

mirkazhlahnehomesta@gmail.com

Nemyslela som, ze sa sem este raz vratim...

No, zial, zivot je boj... Takze touto cestou na tejto zoznamke hladam muza na vazny seriozny vzťah. Zabezpec., 50 r. a viac, bez zav., ochotny zacat odznova v zahranici.

Kontakt v redakcii

Charmante Österreicherin in der Slowakei sucht einen studierten, humorvollen und souveränen Reisebegleiter für Kreuzfahrten, Opern, Ausstellungen und Wandertouren. Gesucht ist nichts Ernstes – lieber etwas Leichtes, Fröhliches, um gemeinsam die schönen Seiten des Lebens zu genießen.

00421 905 XXX XXX

Zapípanie budíka na mobilnom telefóne Eduardovi pripomenulo, že je čas na pooperačný rozhovor. Mal ho dohodnutý s iným pacientom toho dňa, ktorého dopoludňajšia operácia prebehla úspešne a bez akýchkoľvek komplikácií. Z podlahy pozbieral roztrúsené novinové hárky a chystal sa vložiť ich pod hrbku náhradného oblečenia v skrinke, keď mu zrak padol na inzerát, čo ešte nečítal. Niečo v tých starostlivo zvolených slovách o spriaznených dušiach zabrnkalo na tenkú, citlivú strunku schovanú hlboko v jeho vnútri:

Tichá voda s hlavou v oblakoch a nohami pevne na zemi túži skočiť do víru lásky. Miluje kníhkupectvá, staré parky, moderné galérie, lesy a online koncerty. Verí na zázraky a sníva o pevnom objatí, pretancovaných dňoch, iskrivých nociach a nekonečných rozhovoroch so spriaznenou dušou – len kde ju nájsť? Možno jej napíše na zazraky-sastaledeju@gmail.com a zažijú ten svoj. Pod hviezdou oblohou i v divadelnom hľadisku. Možno na jedno leto, možno na svetelný rok.

Nie, Eduard nikoho nehľadal. Nikoho nepotreboval. Na nikoho nemal čas ani emocionálnu kapacitu. Iba sa mu zapáčil text inzerátu. No ak by náhodou niekedy niekoho hľadal, bola by to tichá voda s hlavou v oblakoch, ktorá nešetrí krásnymi slovami a platenými riadkami v inzertnej prílohe časopisu o kultúre.